

Arrest

nr. 170 865 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. LENAERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 4 september 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2009 en aanvullingen op 03.01.2010, 09.06.2010, 20.08.2010, 25.08.2010 en 15.12.2011 werd ingediend door: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene bood zich op 07.11.2006 aan bij de gemeente op naam van S., T. geboren op 04.10.1972 te Tiaret met nationaliteit Frankrijk. Op 27.11.2006 deed hij een aanvraag tot vestiging met een Franse identiteitskaart. Hij werd op 24.10.2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen. Uit onderzoek van de luchtvaartpolitie bleek dat de bij de aanvraag vestiging voorgelegde Franse identiteitskaart een vals document is. Op 22.02.2008 werd de verkregen identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen ingetrokken gezien deze bekomen werd op basis van een vals document.

Uit verder onderzoek van de politie bleek verder dat betrokkene in Nederland gekend is onder de identiteit B. Y. geboren op 17.01.1970 te Glemken, Algerije. Hij werd onder deze identiteit aangehouden op 17.01.2008 door de Nederlandse politie op verdenking van heling en diefstal. Bij zijn aanhouding had betrokkene een Belgische identiteitskaart bij zich op naam van S. T. Hij heeft toen ook bekend dat zijn echte identiteit B. Y. was en dat hij in België inderdaad een verblijfskaart heeft aangevraagd op naam van T. S. en een aanvraag op basis van humanitaire redenen op naam van B. Y..

Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat betrokkene getracht heeft de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook de loutere vermelding van art. 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, volstaat niet als buitengewone omstandigheid, daar er geen bewijzen van aanwezig zijn.

Betrokkene haalt aan dat het onwenselijk voor hem is om in dit stadium van integratie terug te moeten keren naar zijn geboorteland Voor hem zou dit een trauma betekenen. Ook haalt hij aan dat een terugleiding naar de grens onmogelijk en onmenselijk is, en niet in verhouding staat met het doel dat men wil bereiken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst verder naar de actuele toestand in de regio van herkomst. Betrokkene toont echter niet aan dat dit een buitengewone omstandigheid vormt waarom de betrokkene de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure. Bovendien toont betrokkene de actuele toestand niet aan en toont hij niet aan dat dit op hem van toepassing is. Bijgevolg kan dit argument niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

De advocaat van betrokkene verwijst naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer

naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het feit dat zijn broer in België woont; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zijn broer in België woont.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

"Betrokkene haalt aan dat hij op geen enkele wijze in aanraking gekomen is gekomen met het gerecht. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene bij onze diensten gekend is onder twee identiteiten: S. T. en B. Y. en onder twee dossiernummers. Onder de identiteit S. T. heeft betrokkene ook fraude gepleegd door het gebruik van een valse Franse identiteitskaart. Betrokkene heeft dus bedrieglijk gehandeld en heeft getracht de Belgische overheid te misleiden.

De overige elementen (betrokkene haalt aan dat hij sinds 2003 in België is, dat hij Frans spreekt, dat hij inspanningen heeft geleverd op linguïstisch, sociaal en economisch gebied, dat hij aan de slag zou kunnen gaan bij bvba H., dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, dat hij op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven; betrokkene legt een arbeidsbelofte voor, een attest van aanmelding bij het onthaal bureau, een inburgeringscontract en getuigenverklaringen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen van integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek in het kader van een aanvraag 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op dezelfde datum wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

X 3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid: Betrokkene bood zich op 07.11.2006 aan bij de gemeente op naam van S.T. geboren op 04.10.1972 met nationaliteit Frankrijk. Hij kreeg het dossiernummer Op 27.11.2006 deed hij een aanvraag tot vestiging met een Franse identiteitskaart. Hij werd op 24.10.2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen. Uit onderzoek van de luchtvaartpolitie bleek dat de bij de aanvraag vestiging voorgelegde Franse identiteitskaart een vals document is. Op 22.02.2008 werd de verkregen identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen ingetrokken gezien deze bekomen werd op basis van een vals document. Uit verder onderzoek van de politie bleek dat hij in Nederland gekend is onder de identiteit B. Y. geboren op 17.01.1970 te Glemken, nationaliteit Algerije. Hij werd onder deze identiteit aangehouden op 17.01.2008 door de Nederlandse politie op verdenking van heling en diefstal. Bij zijn aanhouding had betrokkene een Belgische identiteitskaart bij zich op naam van S. T. Hij heeft toen ook bekend dat zijn echte identiteit B. Y. was en dat hij in België inderdaad een verblijfskaart heeft aangevraagd op naam van T. S. en een aanvraag op basis van humanitaire redenen op naam van B. Y., dossiernummer ... Betrokkene was dus in België gekend onder twee dossiernummers en onder twee verschillende identiteiten. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheden te misleiden."

1.4. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod voor een periode van vijf jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de heer

[...]

wordt een inreisverbod voor 5 (vijf) jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.09.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten»

X In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

X 1° Voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan:

Betrokkene bood zich op 07.11.2006 aan bij de gemeente op naam van S. T. geboren op 04.10.1972 met nationaliteit Frankrijk. Hij kreeg het dossiernummer ... Op 27.11.2006 deed hij een aanvraag tot vestiging met een Franse identiteitskaart. Hij werd op 24.10.2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen. Uit onderzoek van de luchtvaartpolitie bleek dat de bij de aanvraag vestiging voorgelegde Franse identiteitskaart een vals document is. Op 22.02.2008 werd de verkregen identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen ingetrokken gezien deze bekomen werd op basis van een vals document. Uit verder onderzoek van de politie bleek dat hij in Nederland gekend is onder de identiteit B. Y. geboren op 17.01.1970 te Glemken, nationaliteit Algerije. Hij werd onder deze identiteit aangehouden op 17.01.2008 door de Nederlandse politie op verdenking van heling en diefstal. Bij zijn aanhouding had betrokkene een Belgische identiteitskaart bij zich op naam van S. T.. Hij heeft toen ook bekend dat zijn echte identiteit B. Y. was en dat hij in België inderdaad een verblijfskaart heeft aangevraagd op naam van T.S. en een aanvraag op basis van humanitaire redenen op naam van B. Y., dossiernummer ... Betrokkene was dus in België gekend onder twee dossiernummers en onder twee verschillende identiteiten. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheden te misleiden.

X In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 5 jaar. De betrokkene heeft fraude gepleegd of heeft onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Betrokkene bood zich op 07.11.2006 aan bij de gemeente op naam van S. T. geboren op 04.10.1972 met nationaliteit Frankrijk. Hij kreeg het dossiernummer ... Op 27.11.2006 deed hij een aanvraag tot vestiging met een Franse identiteitskaart. Hij werd op 24.10.2007 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen. Uit onderzoek van de luchtvaartpolitie bleek dat de bij de aanvraag vestiging voorgelegde Franse identiteitskaart een vals document is. Op 22.02.2008 werd de verkregen identiteitskaart voor onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen ingetrokken gezien deze bekomen werd op basis van een vals document. Uit verder onderzoek van de politie bleek dat hij in Nederland gekend is onder de identiteit B. Y. geboren op 17.01.1970 te Glemken, nationaliteit Algerije.

Hij werd onder deze identiteit aangehouden op 17.01.2008 door de Nederlandse politie op verdenking van heling en diefstal. Bij zijn aanhouding had betrokkene een Belgische identiteitskaart bij zich op naam van S.T.. Hij heeft toen ook bekend dat zijn echte identiteit B. Y. was en dat hij in België inderdaad een verblijfskaart heeft aangevraagd op naam van T. S. en een aanvraag op basis van humanitaire redenen op naam van B. Y., dossiernummer ... Betrokkene was dus in België gekend onder twee dossiernummers en onder twee verschillende identiteiten. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheden te misleiden.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 5 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene gebruik gemaakt heeft van een valse Franse identiteitskaart om verblijf te krijgen en van een valse naam.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie, voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3, van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de vreemdelingenwet). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed

gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. De Vos, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., Bussiaux nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.3.3. *In casu* voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij verwijst naar haar antwoord op dit middel waaruit moet blijken dat dit niet gegrond is. Met dit standpunt gaat zij reeds in op de gegrondheid van het middel. De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoekers situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

In de mate de verwerende partij betoogt dat het om te dezen om een herhaald bevel gaat, zonder eigen rechtsgevolgen, moet worden vastgesteld dat het thans bestreden bevel de feitelijke en juridische grondslag vormt voor het inreisverbod, de thans derde bestreden beslissing. Het bestreden bevel genereert aldus wel degelijk rechtsgevolgen zodat de verzoekende partij een belang heeft bij het aanvechten ervan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van *“de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991”*, van het *“onredelijkheidsbeginsel”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoeker meent dat zijn verzoek tot verblijfsmachtiging ten onrechte niet ontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Het begrip 'buitengewone omstandigheden' wordt immers nergens omschreven in de wet zelf. Evenmin maken de voorbereidende werkzaamheden duidelijk wat hieronder dient te worden begrepen.

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State evenwel zijn 'buitengewone omstandigheden' geen omstandigheden van overmacht. Verzoeker dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om naar zijn land van herkomst te gaan om daar een aanvraag in te dienen.

De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat het geen vereiste is dat de 'buitengewone omstandigheden' onvoorzienbaar dienen te zijn. Hieruit volgt aldus dat het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van verzoeker op voorwaarde uiteraard dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt van de situatie door opzettelijk een aanvraag vanuit haar land van herkomst onmogelijk te maken.

In casu voldoet verzoeker aan voormelde criteria.

Verzoeker verblijft reeds sedert november 2006 en dus reeds bijna sedert 8 jaar in België. Hij vertoefde ook steeds, bijna ononderbroken in procédure. Gedurende deze periode heeft verzoeker zich duurzaam verankerd in België waardoor het voor hem na deze lange periode bijzonder moeilijk is om nog terug te

keren naar hun herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Hij heeft immers geen mogelijkheid om terug te keren naar Algerije, heeft er geen banden meer: geen familiale of sociale vangnet, geen verblijfsmogelijkheden, geen werk, geen inkomen,...

De thans bestreden beslissing motiveert niet waarom het lange, ononderbroken verblijf in België van verzoeker, waarbij duidelijk ook blijkt dat hij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen, geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

De bestreden beslissing maakt zodoende een onredelijke beslissing uit, die niet in verhouding staat met het doel van de wet.

Verwerende partij stelt in casu een afweging van de belangen te maken tussen enerzijds de belangen van betrokken en anderzijds de belangen van de staat.

Verzoeker wenst hier evenwel toch te duiden dat de gegevens van S.T. geboren op 04/10/1972 te Tiaret met nationaliteit Frankrijk en zijn aanvraag tot vesting met een Franse identiteitskaart werden aangegeven door degene die zijn vluchtroute heeft uitgestippeld en stelde dat dit in België zo diende te zijn. Verzoeker wenste zeker de Belgische staat niet de misleiden, nu hij meende dat dit een onderdeel van de procedure uitmaakte. Dit blijkt eens te meer uit het feit dat verzoeker nooit ontkend heeft dat hij B.Y. was. De feiten dateren van 2006 en verzoeker heeft nooit geweten dat dit zijn aanvraag om humanitaire redenen zou in het gedrang brengen, temeer dat hem werd meegedeeld dat dit in België op die wijze diende te gebeuren.

Verzoeker is wel degelijk niet in de mogelijkheid om een aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen, temeer hij nu een 6tal jaren in België vertoeft en er zijn sociaal netwerk heeft en er volledig is geïntegreerd.

Gezien de feitelikheden in casu kan van verzoeker niet meer worden verwacht terug te keren naar het land van herkomst om vandaar de verblijfsaanvraag in te dienen. [Zelfs in geval van een aanvraag 9bis vanuit het buitenland heeft verzoeker niet de minste waarborg dat zijn verzoek bovendien wel zal worden ingewilligd.]

In casu dient aldus vastgesteld dat de enge interpretatie, die verwerende partij aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' geeft, de procédure conform art. 9bis Vw. uitholt en ontoepasselijk maakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker voert in casu de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt dient te worden onderzocht samen met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en artikel 9 bis Vw..

Verzoeker stelt al dus vast dat verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden met alle door hem aangehaalde elementen. Uit het aan het administratief dossier toegevoegde stukken blijkt duidelijk dat verzoeker een duurzame lokale verankering hebben bewerkstelligd, waarmee rekening dient te worden gehouden.

In casu dient besluitend vastgesteld dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid), daar waar zij stelt dat de door verzoeker aangebrachte elementen geen grond tot regularisatie kunnen vormen.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn.

Er werd dan ook door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht daar het niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ook niet in alle redelijkheid heeft beslist dat niet voldaan is aan art. 9bis Vw..

In casu dient vastgesteld dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is doordat de door verzoeker voorgelegde elementen en stukken niet adequaat werden onderzocht.

Het volstaat niet te verwijzen naar het feit dat betrokkene gekend zou zijn onder twee identiteiten, nu dit een gegeven is dat hij enerzijds niet zelf in de hand heeft gehad en waarvoor hij toch is veroordeeld. Feit dat ondertussen 5 jaar geleden is en dat verzoeker niet kan aangewreven worden. Zijn aanvraag

dient beoordeeld te worden thans rekening houdende met alle elementen van het dossier en vanaf zijn aanvraag zoals dit behoorde te gebeuren, met name inzake B. Y., zoals hem terecht werd meegedeeld en waarom hij die aanvraag op grond van artikel 9bis van 14/10/2009, met aanvullingen heeft ingediend. Hierbij dient geen rekening gehouden te worden met voorgaande, nu verzoeker enkel eerlijke overwegingen heeft en correct zijn aanvraag heeft ingediend.

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de overheid.

De middelen zijn bijgevolg ernstig."

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.2. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt dat hij sedert november 2006 in België verblijft en dat hij in Algerije geen banden meer heeft, geen familiaal of sociale vangnet, geen verblijfsmogelijkheden, geen werk of inkomen. Hij meent dan ook dat hij volledig geïntegreerd is in België; er is sprake van een duurzame lokale verandering.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat in verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 14 oktober 2009, de afwezigheid van familie, sociaal vangnet of verblijfsmogelijkheden in het land van herkomst niet werden aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij was er dan ook niet toe gehouden hieromtrent te motiveren. Zoals hierboven uiteengezet zijn is het niet kennelijk onredelijk om het langdurig verblijf en de daaruit volgende elementen van integratie niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker kritiek uit op het gedeelte van de motivering waarin gewag werd gemaakt van identiteitsfraude in zijn hoofde, kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de aanvraag enkel hierom werd afgewezen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de door hem aangevoerde buitengewone omstandigheden door het bestuur werden beantwoord. Verzoeker toont niet aan met welke elementen zou zijn nagelaten rekening te houden. Het middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan artikel 3 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). In elk geval staat het vast dat wanneer verzoeker zou moeten terugkeren, artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden. Elk staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984). Herhaald dient dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar haar land van herkomst uitgesloten is om supra aangehaalde redenen! De bestreden beslissing houdt een manifeste schending in van art. 3 EVRM en is te dien einde dan ook ongegrond.”

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Verzoeker voert geen enkel concreet element aan dat toelaat te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Het middel is niet gegrond.

3.2.3. Verzoeker voert in wat kan beschouwd worden als een derde middel aan dat de tweede en derde bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, eveneens dienen te worden vernietigd. Hij verschaft de volgende toelichting:

“In zoverre de beslissing inzake het verzoek tot regularisatie geschorst/geannuleerd wordt, dient dit ook te gebeuren voor het bevel tot verlaten van het grondgebied. Het bevel kan alsdan immers niet langer gemotiveerd zijn en bijgevolg ook niet meer berusten op de ingeroepen materiële wetgeving.

Dit maakt bijgevolg dat een bevel tot het verlaten van het grondgebied niet kan worden afgeleverd dan na uitspraak gedaan te hebben over de machtiging tot voorlopig verblijf (RvSt. 10 juni 1995, T.V.R. 1995, 1, 56). De argumenten inzake artikel 9bis Vw. werken zodoende door wat betreft de legaliteitskwestie van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

De beginselen van behoorlijk bestuur, het vereiste van goede administratie vergen dat geen bevel tot verlaten van het grondgebied kan worden afgeleverd dan na beslissing over een beslissing art. 9 bis Vw., waarbij het volstaat dat het verzoek aanhangig is op het moment van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, ongeacht de latere uitslag van het verzoek (RvSt. nr. 85.524,22 februari 2000, T.V.R., 2000,2, p. 154).

Verzoeker beroept zich terzake op het gelijkheidsbeginsel tussen de rechtsonderhorigen en de vereiste van een goede administratie zoals vervat in de artn. 10 en 11 G.W.. (RvSt. 10 juni 1994, R.D.E. 1995, nr. 82, 34 met noot.)”

3.2.4. Verzoeker betoogt in het middel dat *“in zoverre het verzoek tot regularisatie geschorst/geannuleerd wordt, dient dit ook te gebeuren voor het bevel tot het verlaten van het grondgebied”*. Gelet op de bespreking van de twee voorgaande middelen mist verzoekers betoog feitelijke grondslag. Het *“middel”* is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT